

[C. E. Christiansen.]

Under Behandlingen af Sukkerordningen her i Tinget i Fjor fremsatte jeg adskillige Ønsker, særlig med Hensyn til en Beskyttelse af Arbejderne. Jeg ser, at de samme Tanker har været fremme i det andet høje Ting, og at der er givet Udtryk for det i Folketingsudvalgets Betænkning. Jeg haaber, at det ikke bliver ved Ordene paa Papiret, men at Spørgsmaalet maa blive ført frem til en praktisk Løsning.

Betænkningen beskæftiger sig ogsaa med en Rationalisering af Arbejdet i Roemarkerne saa vel som paa Fabrikkerne. Den Ophjælpning af Mekaniseringen, som der her peges paa, er vel naturlig i en Tid, da Problemet med Arbejdskraften trænger sig paa, men det er dog et Spørgsmaal, om man ikke bør være lidt varsom med at forcere Mekaniseringen, særlig i Roemarkerne. Jeg erindrer, hvordan særligt Dyrkere af meget store Roearaler paa Lolland-Falster umiddelbart efter Besættelsestiden meget stærkt agiterede for at grave Roerne op i Stedet for at pløje dem op. Denne Agitation blev dengang bilagt med Beviser for, at det kunde betale sig at udrede Merprisen til Arbejdsløn for Opgravningen, idet der derved gik mindre til Spilde af Roerne. Der kan jo komme den Dag, da der vil blive saa rigeligt med Arbejdskraft, at den samme Betragtning kan faa Raaderum, og saa vilde det ikke være heldigt, om der var brugt for store Midler til Mekaniseringen.

Med disse faa Betragtninger skal jeg tilsige mit Partis Støtte til en hurtig Genneførelse af Lovforslaget.

Bjerg: Nærværende Lovforslag om en Sukkerordning betegner, bortset fra det lille Tillæg paa 15 Øre pr. Dobbeltcentner, som er givet for at fremme Dyrkningen, en uændret Forlængelse af tidligere Lovgivning paa dette Omraade. Disse Tillæg til Prisen er dog ikke alene Aarsagen til Udvildelsen af Roearalerne, som i 1945 var paa 70 900 Tdr. Land, og som i 1947 var steget til 79 447 Tdr. Land. Den stigende Interesse for Roedyrkingen er maaske ogsaa til en vis Grad baseret paa, at Interessen for Ensilering af Roetoppe har været stærkt stigende — det er almindeligt kendt, at Sukkerroetoppen er noget af det bedste at ensilere.

Paa Grund af de klimatiske Forhold har Roedyrkingen imidlertid — i hvert Fald for Jyllands og Fyns Vedkommende — i de sidste 2—3 Aar været ret utilfredsstillende. Det ligger der ganske betydeligt under, hvad der kan dyrkes paa de rigtige Sukker-

roeege, Sjælland og Lolland. Det kunde maaske derfor tænkes, at dette Forhold vil give sig Udslag i, at der i Jylland og paa Fyn vil blive en reduceret Tegning i det kommende Aar. Vi vil dog haabe, at dette Tillæg til Prisen, som jeg omtalte, kan virke stimulerende for en ny Tegning.

Samfundet er i det hele taget meget interesseret i Dyrkning af Sukkerroer, ikke alene til Dækning af Befolkningens Sukkerbehov, men ogsaa fordi Sukkeret er en udmærket Eksportvare, som betales med en meget god Pris. Det har tidligere i hvert Fald for Jyllands Vedkommende været saadan, at det navnlig har været de større Landbrug, som har været sukkerroedyrkende, men dette Forhold er nu ved at forrykke sig; de mellemstore Brug er begyndt at rykke frem paa dette Omraade, og ogsaa de mindre Brug er interesserede i at deltage deri, da det som bekendt er en meget arbejdskrævende Produktion. Jeg gaar ud fra, at der saa vidt muligt bliver gjort, hvad der kan gøres, for at sikre Arbejdskraft til Pasning af de tegnede Arealer.

Sukkerfabrikkerne har udtalt Ønske om at faa en 10-aarig Koncession, og det forstaar man saa udmærket godt, naar der skal investeres store Kapitaler i Fabrikkerne for at faa dem moderniseret, men jeg maa dog med Hensyn til en bindende Tegning for Dyrkerne i 10 Aar sige, at jeg tror, at denne Vej er ufarbar. I Aarhundredets Begyndelse havde man længere Tegningsperioder i Jylland, men der er mange, der har høstet daarlige Erfaringer fra den Tid. Det er et Problem, der maa tages op til Overvejelse.

Lovforslaget er tiltraadt af Sukkerroedyrkerforeningen. Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale det til Vedtagelse her i det høje Ting.

Jørgen Jørgensen: Jeg er ganske enig med den højtærede Handelsminister i, at det bliver nødvendigt at tage hele Sukkerproduktionen op til en dybtgaaende Undersøgelse. Det er jo et meget stort nationaløkonomisk Problem, hvorledes Sukkerroedyrkingens Muligheder vil være i Fremtiden. Allerede nu er det, saa vidt jeg ved, saaledes, at Rørsukker i Sverige i hvert Tilfælde kan sælges 10 Øre under den Pris, vi faar, og denne muliggøres alene, saa vidt jeg har forstaaet, af, at Sverige har de samme Dollarvanskeligheder som vi. Derfor er det klart, at hvis man begynder at øjne Konturerne af en ny verdensøkonomisk Sammenslutning, eller hvad man nu vil, paa det handelsmæssige Omraade, maa en Produktion som Sukkerroedyrkning natur-